

רע"פ 4642/22 - רשיד אל שיך נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון
רע"פ 4642/22

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: רשיד אל שיך

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע ב-עפ"ג 36509-01-22 מיום 9.3.2022 שניתן על ידי סגן הנשיאה א' ביתן, השופטת ג' לויין והשופט א' ברסלר-גונן

בשם המבקש: עו"ד בת-אל חיים יואל

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע ב-עפ"ג 36509-01-22 (סגן הנשיאה א' ביתן, השופטת ג' לויין והשופט א' ברסלר-גונן) מיום 9.3.2022, בגדרו התקבל באופן חלקי ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (השופט ת' אורינב) ב-ת"פ 64127-06-18 מיום 7.12.2021.

2. להלן יובאו עובדות כתב האישום המתוקן כלשונו:

"בתאריך 11.01.2018, בסמוך לשעה 12:30, בסמוך לשכונה 26 בית 148 בתל שבע, נסע הנאשם (להלן - המבקש) ברכב מ.ר. 05670763 (להלן: "הרכב") לעברו של המתלונן, או אז פגע הנאשם במתלונן באמצעות רכבו, המתלונן אלאטרש נפגע ונפל אל הרצפה.

בסמוך לכך, אמר המתלונן לנאשם: 'אל תהרוג אותי, אל תהרוג אותי', או אז נסע הנאשם מהמקום.

במעשים המתוארים לעיל, תקף הנאשם שלא כדין את המתלונן וגרם לו חבלה של ממש בדמות שפשופים ברגל שמאל,

המתלון נזקק לטיפול רפואי ורגלו גובסה".

בגין האמור, למבקש יוחסה עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק).

3. המבקש הורשע על פי הודאתו בכתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון אשר לא כלל הסכמה לעניין העונש. בגזר דינו, בית משפט השלום עמד על חומרת העבירה, בקובעו כי לא ניתן לסווג את האירוע מושא כתב האישום כתאונת דרכים לנוכח דבריו של המתלון בעת האירוע המלמדים כי המדובר במעשה תקיפה. בית משפט השלום ציין כי הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה הם הגנה על שלמות גופו ובריאותו של אדם וכן הגנה על שלום הציבור ובטחונו במרחב הציבורי והפרטי; והדגיש, כי מידת הפגיעה בערכים אלו היא משמעותית, שכן תקיפת המתלון בוצעה באמצעות רכב, המהווה כלי נשק קר בעל פוטנציאל לפגיעה משמעותית בגוף הקורבן.

בית משפט השלום בהתייחסו לנסיבות ביצוע העבירה, נתן דעתו לחבלות שנגרמו למתלון; לכך שהתקיפה לא נעשתה כתגובה אינסטינקטיבית למעשה כלשהו מצד המתלון; ולבריחת המבקש מהמקום מבלי להעניק למתלון טיפול רפואי.

לאור האמור, ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת, נקבע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של המבקש נע בין 8 ל-18 חודשי מאסר בפועל.

4. בקביעת עונשו של המבקש בגדרי המתחם, נשקלו מחד גיסא עברו הפלילי, הכולל בין היתר, הרשעה בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש בבת זוג; ומאידך גיסא, הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן. כן נשקל האמור בתסקיר שירות המבחן, לפיו המבקש התקשה לשאת באחריות מלאה על ביצוע המעשה, "מטשטש ומצמצם" את התנהגותו, ואף לא עורך בחינה עצמית ביקורתית. בהינתן חומרת המעשה, נקבע כי לא ניתן להסתפק בעונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות, כהמלצת שירות המבחן.

מכלל שיקולים אלו, בית משפט השלום גזר על המבקש עונש של 12 חודשי מאסר בפועל; 7 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור עבירת אלימות למעט תגרה, למשך 3 שנים; התחייבות בסך 10,000 ש"ח להימנע מביצוע עבירות אלימות, למשך 3 שנים; ופיצוי למתלון בסך 30,000 ש"ח.

5. ערעור המבקש על גזר דינו התקבל באופן חלקי. בית המשפט המחוזי עמד על חומרת העבירה בה המבקש הורשע, ובכלל זה כי נסיעה ברכב לעבר אדם כדי לפגוע בו היא מעשה חמור ומסוכן העלול לגרום לפגיעה קשה בו ואף למותו. הודגש, כי העובדה שבמקרה זה הפגיעה הפיזית שנגרמה למתלון "מתונה יחסית", אין בה כדי לעמעם את חומרת המעשה והסכנה הכרוכה בו.

עם זאת, בית המשפט המחוזי מצא ממש בטענת המבקש כי בית משפט השלום זקף לחובתו נתונים שלא נכללו בכתב האישום המתוקן, ובפרט את הטענה שהמבקש ברח ממקום האירוע מבלי שדאג כי למתלון יוענק טיפול רפואי.

בית המשפט המחוזי הוסיף ונתן דעתו למועד קרות האירוע - לפני למעלה מארבע שנים, כאשר מאז המבקש לא "הסתבך" בעבירות נוספות; לגילו של המבקש; ולהיותו אב ל-12 ילדים, מהם שלושה ילדים חולים.

נוכח האמור, בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המבקש והקל בעונשו, כך שחלף 12 חודשי המאסר בפועל שהושטו עליו על ידי בית משפט השלום, נגזר עליו עונש של 10 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו. יתר רכיבי גזר הדין נותרו על כנם.

6. מכאן הבקשה שלפניי, עמה הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל. בבקשתו לרשות ערעור, המבקש מלין על חומרת רכיב עונש המאסר בפועל ומבקש להפחיתו לעונש מאסר בפועל שניתן לריצוי בעבודות שירות. לטענתו, בקשתו מעוררת סוגיות בעלות חשיבות משפטית רחבה החורגות מעניינו הפרטני, כמפורט להלן:

הראשונה, מהו משקל הראיות בטיעונים לעונש, "אשר באמצעותן נחשף בית המשפט לעובדות שונות מעובדות כתב האישום שיש בהן כדי להחמיר עם הנאשם". נטען, כי הערכאות קמא סטו מכתב האישום המתוקן, ולא יישמו כדבעי את סעיף 40 לחוק, משהנסיבות המחמירות שעלו מעדות המתלונן לא הוכחו מעבר לספק סביר. כך בהתייחס לגזר דינו של בית משפט השלום כמפורט לעיל, וכך באשר לפסק דינו של בית המשפט המחוזי אשר ציין כי המבקש נסע לעבר המתלונן כדי לפגוע בו - עובדה שלא הוכחה ולא אוזכרה בכתב האישום המתוקן.

הסוגיה השנייה, היא מתן משקל מכריע לעדות נפגע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, באופן המהווה סטייה מהסדר הטיעון והוראות החוק. נטען, כי במקרה דנן לולא עדות המתלונן בשלב הטיעונים לעונש, אשר בה צוינו עובדות שלא הופיעו בכתב האישום, סביר כי היה מוטל עליו עונש מקל יותר כהמלצת שירות המבחן. המבקש הוסיף וטען, כי כניסתו למאסר תשליך באופן ישיר על יכולתו להתפרנס בעתיד ממקצועו כמורה.

דיון והכרעה

7. דין הבקשה להידחות.

הלכה היא, כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במשורה ובמקרים חריגים בלבד בהם מתעוררת שאלה משפטית רחבת היקף החורגת מעניינו הפרטני של המבקש, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין או אי צדק מהותי (רע"פ 4214/22 יצחק נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (7.7.2022); רע"פ 4123/22 ניר נ' עיריית רחובות, פסקה 7 (3.7.2022)).

חרף ניסיונות המבקש להעניק נופך עקרוני לבקשתו, הרי שהיא נטועה היטב בגדר עניינו הפרטני. אף לא מצאתי כי נסיבות עניינו מעלות חשש לעיוות דין.

8. טענות המבקש בדבר הסוגיות העקרוניות שבבקשתו מעוררת אינן מצדיקות מתן רשות ערעור. עניין הלכה למעשה בטענת המערער כי בית המשפט המחוזי שגה בפסק דינו, משפסק כביכול בניגוד להוראות סעיף 40 לחוק

העונשין.

כמפורט לעיל, בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המבקש באופן חלקי, תיקן את הטעות שנפלה בגזר דינו של בית משפט השלום, והעמיד את רכיב עונש המאסר בפועל שהוטל על המבקש על 10 חודשים. המבקש שב וטוען כי גם בית המשפט המחוזי שגה באופן דומה בפסק דינו עת שנימק את קביעתו על עובדה שלא נכללה בכתב האישום המתוקן.

כפי שכבר נפסק - לא ההנמקה עומדת לערעור, אלא העונש שנגזר על הנאשם הוא שעומד לערעור (ע"פ 344/79 מג'ר נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 93, 96 (1979)). בענייננו, אף לו ניתן היה לפרש את פסק דינו של בית המשפט המחוזי כמסתמך על עובדה שכביכול לא נכללה בכתב האישום המתוקן, התוצאה העונשית שלפנינו אינה מצדיקה התערבות. זאת, בהתחשב בחומרת העבירה בה המבקש הורשע, מידת הפגיעה בערכים המוגנים והנזק שהסב למתלונן. העונש שהוטל על המבקש אינו מחמיר עמו יתר על המידה, וודאי שאין בו משום סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות, המצדיקה מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" (רע"פ 4030/22 יפרח נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (19.6.2022); רע"פ 3032/22 נוביק נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (30.5.2022)).

9. עוד יצוין, כי בקשת רשות הערעור ועמה הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר הוגשו רק ביום 10.7.2022, בעוד המבקש צפוי להתייצב לריצוי מאסרו ביום 12.7.2022. המבקש לא עמד בסד הזמנים הקבוע בדיון להגשת בקשת רשות ערעור, והגיש בקשה להארכת מועד לנקיטת הליך זה אך ביום 5.7.2022, בחלוף כארבעה חודשים מיום מתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בקשתו להארכת מועד התקבלה בהחלטת הרשמת ל' משאלי שלומאי מיום 7.7.2022 ב-בש"פ 4556/22, ומכאן הבקשה שלפניי.

בנסיבות אלה, לא נותר לי אלא לשוב ולציין את שנקבע זה מכבר בפסיקת בית משפט זה: "אין מקום להגשת בקשות 'בדקה התשעים', מתוך תקווה כי קוצר הזמן די יהיה בו כדי להביא לעיכוב ביצוע העונש" (רע"פ 2588/12 עבאסי נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (29.3.2012); רע"פ 6377/21 ג'ופי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (27.9.2021)).

10. סוף דבר: הבקשה נדחית. ממילא מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, י"א בתמוז התשפ"ב (10.7.2022).

ש ו פ ט